

421

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 września 1993 r

w sprawie powszechnej samoobrony ludności.

Na podstawie art. 171 ust. 1 i art. 173 ust. 3 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1992 r. Nr 4, poz. 16, Nr 40, poz. 174 i Nr 54, poz. 254) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa organizację, zasady i wymiar szkolenia ludności w zakresie powszechnej samoobrony, zasady i tryb zwalniania od tego obowiązku, właściwości organów w tych sprawach oraz zasady i tryb postępowania w sprawach nakładania przez wójtów lub burmistrzów (prezydentów miast) obowiązków w zakresie powszechnej samoobrony.

§ 2. 1. Szkolenie w zakresie powszechnej samoobrony polega na obowiązkowym udziale ludności w zajęciach podstawowych lub ćwiczeniach praktycznych.

2. Zajęcia podstawowe prowadzi się w formie zorganizowanego szkolenia lub w formie samokształcenia. Mają one na celu teoretyczne przygotowanie ludności do wykonywania zadań samoobrony.

3. Ćwiczenia praktyczne polegają na wykonywaniu przedsięwzięć mających na celu nabycie praktycznych umiejętności ochrony własnego zdrowia i życia, gospodarstwa domowego oraz udzielania pomocy poszkodowanym.

§ 3. Organizowaniem szkolenia ludności w zakresie powszechnej samoobrony kierują właściwi terenowo szefowie obrony cywilnej, wykorzystując do tego celu istniejącą bazę formacji obrony cywilnej.

§ 4. Zajęcia podstawowe przeprowadza się w cyklu pięcioletnim, nie więcej niż dwa razy w roku, w czasie wolnym od pracy, w wymiarze:

- 1) do 4 godzin — w dzień roboczy,
- 2) do 8 godzin — w dzień ustawowo wolny od pracy.

§ 5. 1. Zajęcia podstawowe prowadzi się według programów opracowanych przez wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) na podstawie założeń programowych opracowanych przez Szefa Obrony Cywilnej Kraju.

2. W programach, o których mowa w ust. 1, uwzględnia się problematykę dotyczącą zagrożeń rejonu, zakładu pracy lub środowiska, zasad postępowania w przypadkach ich wystąpienia, a także udzielania pomocy poszkodowanym.

3. Zajęcia podstawowe prowadzą instruktorzy obrony cywilnej, komendanci formacji obrony cywilnej lub inne osoby posiadające w tym zakresie odpowiednie kwalifikacje.

4. Zajęcia podstawowe dla osób zatrudnionych organizuje się i prowadzi w zakładach pracy, a dla pozostałej ludności — w miejscu jej zamieszkania.

§ 6. 1. Obowiązek udziału w szkoleniu w zakresie powszechnej samoobrony nakłada się w formie decyzji wydawanej przez wójta lub burmistrza (prezydenta miasta).

2. W zakresie wydawania decyzji stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

3. Osoby powołane do odbycia szkolenia w zakresie powszechnej samoobrony są obowiązane do stawienia się w terminie i miejscu określonym przez organizatora szkolenia.

§ 7. Ewidencję osób podlegających obowiązkowi szkolenia w zakresie powszechnej samoobrony oraz osób, które odbyły przeszkolenie, prowadzi:

- 1) kierownik (właściciel) zakładu pracy — w stosunku do pracowników zakładu,
- 2) wójt lub burmistrz (prezydent miasta) — w stosunku do pozostałych osób.

§ 8. 1. Zwolnienia od obowiązku odbycia szkolenia w zakresie powszechnej samoobrony dokonują wójtowie lub burmistrzowie (prezydenci miast).

2. Decyzję w sprawie zwolnień, o których mowa w ust. 1, podejmuje się z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej.

3. Osoby występujące z wnioskiem o zwolnienie są obowiązane przedstawić dokumenty uzasadniające wniosek.

§ 9. Wydatki związane ze szkoleniem ludności w zakresie powszechnej samoobrony są pokrywane ze środków budżetu państwa w ramach limitów wydatków bieżących na cele obronne.

§ 10. 1. Wójt lub burmistrz (prezydent miasta), nakładając na obywateli obowiązki w zakresie przygotowań do samoobrony, określa sposoby:

- 1) postępowania po ogłoszeniu sygnałów alarmowych,
- 2) przygotowania do ochrony lokali, budynków mieszkalnych i gospodarczych, żywności, wody, produktów rolnych i pasz,
- 3) utrzymywania w należyтым stanie technicznym sprzętu i środków ochrony,
- 4) przygotowania i wykorzystania domowych pomieszczeń ochronnych,
- 5) postępowania w rejonach porażenia, klęsk żywiołowych i innych zagrożeń oraz udzielania pomocy poszkodowanym.

2. W celu realizacji przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1, wójt lub burmistrz (prezydent miasta):

- 1) dokonuje organizacyjnego podziału zadań dla bloków, zespołów budynków i kwartałów, zlecając ich wykonanie właścicielom budynków, administracji lokali, zespołom i samorządom mieszkańców,
- 2) zapewnia uwzględnienie w planach obrony cywilnej zadań w zakresie powszechnej samoobrony,
- 3) dokonuje kontroli przygotowań w zakresie samoobrony.

§ 11. Nakładanie na obywateli obowiązków w ramach przygotowań do samoobrony następuje w formie przepisów gminnych.

§ 12. 1. Koszty związane z realizacją obowiązków w ramach przygotowań do samoobrony, wymienionych w art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1992 r. Nr 4, poz. 16, Nr 40, poz. 174 i Nr 54, poz. 254), pokrywają obywatele we własnym zakresie.

2. W wyjątkowych wypadkach koszty, o których mowa w ust. 1, są pokrywane ze środków własnych gminy. Decyzje

w tych sprawach podejmują wójtowie lub burmistrzowie (prezydenci miast).

§ 13. Traci moc uchwała nr 112 Rady Ministrów z dnia 18 maja 1973 r. w sprawie szkolenia ludności w zakresie powszechnej samoobrony (Monitor Polski Nr 25, poz. 152 i z 1978 r. Nr 21, poz. 72).

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *H. Suchocka*

422

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 września 1993 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie kryteriów i warunków technicznych, którym muszą odpowiadać kasy rejestrujące, oraz warunków stosowania tych kas przez podatników.

Na podstawie art. 29 ust. 4 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50 i Nr 28, poz. 127) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 12 maja 1993 r. w sprawie kryteriów i warunków technicznych, którym muszą odpowiadać kasy rejestrujące, oraz warunków stosowania tych kas przez podatników (Dz. U. Nr 39, poz. 178) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 4:

a) w ust. 1:

— pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zapisują w pamięci fiskalnej następujące dane dotyczące sprzedaży dobowej:

- a) numer i datę raportu dobowego,
- b) wartość sprzedaży z podziałem na wartość sprzedaży opodatkowanej stawką 22%, 7% i 0% oraz wartość sprzedaży zwolnionej od podatku,
- c) łączną kwotę podatku,
- d) łączną kwotę należności,
- e) ilość paragonów w okresie objętym raportem,”

— pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) dane zapisane w pamięci fiskalnej muszą być zgodne z drukowanymi na taśmie kontrolnej danymi raportu dobowego kasy, a w szczególności:

- a) raporty o zawartości pamięci fiskalnej powinny być drukowane na taśmie kontrolnej,
- b) dane stałe zapisane w pamięci fiskalnej zawierają procentowe wartości podatku od towarów i usług oraz datę i nr raportów zerowania pamięci kasy,”

— pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) pozwalają na sporządzenie dobowych i okresowych raportów kasowych zgodnie z przepisami o rachunkowości.”

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Korekta paragonu może być dokonana wyłącznie przed zakończeniem transakcji sprzedaży; transakcja sprzedaży zakończona wydrukiem paragonu nie podlega korekcie.”;

2) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Paragon drukowany przez kasę powinien zawierać co najmniej następujące informacje:

- 1) nazwisko (nazwę) podatnika i jego adres (siedzibę),
- 2) numer identyfikacji podatkowej podatnika,
- 3) kolejny numer paragonu,
- 4) datę i czas (godzinę) sprzedaży,
- 5) nazwy towarów i usług,
- 6) ceny jednostkowe towarów i usług,
- 7) wartość sprzedaży, stawki i kwoty podatku,
- 8) łączną kwotę podatku,
- 9) kwotę należności,
- 10) logo i numer pamięci fiskalnej kasy.”;

3) w załączniku nr 2:

a) w ust. 4 wyraz „analizowana” zastępuje się wyrazem „aktualizowana”,

b) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Każda kasa rejestrująca musi posiadać numer ewidencyjny. Numery ewidencyjne kas rejestrujących nadaje właściwy urząd skarbowy. Taki sam numer ewidencyjny otrzymuje książka danej kasy rejestrującej. Numer ten nie może być przypisany innym urządzeniom.”,

c) skreśla się ust. 12,

d) dotychczasowe ust. 13—20 oznaczają się jako ust. 12—19.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *wz. R. Pazura*